

Hoofdstuk 1

‘Zullen we deze ballonnen nog aan de lamp hangen?’ Vragend kijkt Rianne Jochem aan.

‘Is goed’, mompelt haar stiefbroertje zacht.

‘Hé, wat is er?’ vraagt Rianne verbaasd. ‘Vind je de slingers niet leuk?’

Jochem haalt zijn schouders op. ‘Best wel, maar wat ziet Thijmen hier nou van?’

Rianne schiet in de lach. Wat een wijsheid voor een vijfjarige. ‘Je hebt gelijk, Jochem. Thijmen zal er weinig van zien, maar het is toch feest vandaag? Thijmen heeft zo lang in het ziekenhuis gelegen!’

Nu beginnen Jochems ogen te glimmen. ‘Ja! We krijgen straks ook taart, hè?’

Lachend wijst Rianne naar de tafel. ‘Daar staat de taart al te wachten!’

‘Yes!’ juicht Jochem. ‘Komen ze al bijna?’

‘Ga maar vast bij het raam wachten.’

Rianne loopt naar de keuken om kopjes klaar te zetten. Ze heeft echt een feestgevoel. Het waren spannende weken. Ruim vier weken geleden is haar halfbroertje Thijmen geboren. Rianne herinnert zich nog precies het moment dat ze hem voor het eerst zag. Ze zag het meteen: Thijmen heeft het syndroom van Down. Het kwam voor iedereen totaal onverwacht en het was best schrikken. Maar Rianne zou hem nu al niet meer in willen ruilen voor een gezond kindje. Hij is een

schat! Thijmen had een moeilijke start omdat hij geen kracht had om zelf te drinken, maar vandaag mag hij eindelijk naar huis.

‘Hé Rian’, hoort Rianne ineens achter zich. Als ze zich omdraait, ziet ze Jochem staan.

‘Wat is er?’

‘Ik snap nog steeds niet dat Thijmen een broertje van jou is en ook van mij. Dat kan toch niet, want jij bent helemaal niet mijn zus!’

Rianne onderdrukt een kreun. Begint hij weer! De wijsneus ...

‘Luister goed’, zegt ze zo rustig mogelijk. ‘Thijmen is een halfbroertje van mij, en een halfbroertje van jou.’

‘Maar gaat hij later ook mama tegen mijn moeder zeggen?’

‘Natuurlijk’, knikt Rianne.

‘Waarom zeg jij dan geen mama tegen mijn moeder?’

‘Ooo’, zucht Rianne. ‘Stel niet zulke moeilijke vragen! Daar ben je nog veel te klein voor!’

‘Niet, ik ben al bijna zes!’

‘Jouw moeder is niet mijn moeder. Daarom zeg ik geen mama tegen haar, goed?’

‘Maar ik zeg wel papa tegen jouw vader’, gaat Jochem met een denkrimpel boven zijn neus verder.

‘Lieverd, ik was twaalf toen mijn moeder stierf. Ik weet dus nog best veel van haar, en je kunt maar één moeder hebben. Daarom vind ik het moeilijk om mama tegen jouw moeder te zeggen, oké?’

Jochem is even stil. ‘Ik snap het!’ zegt hij dan. ‘Ik ken mijn echte papa alleen maar van de foto.’

Rianne haalt haar hand door Jochems haar terwijl ze naar de kamer loopt. 'Kijk eens wie we daar hebben?' roept ze als ze uit het raam kijkt.

'Papa en mama!' juicht Jochem. Hij stormt de kamer door naar de gang. Zodra de deur ver genoeg open is, stuift hij ertussendoor. 'Mama, we hebben de hele kamer ver...' maar verder komt hij niet, want Rianne roept snel: 'Hè joh, dat was toch een verrassing?'

Jochem kijkt even sip, maar spiekt dan in de Maxi-Cosi waar zijn broertje in ligt. 'Hè, wat jammer! Hij slaapt. Nu kan hij de slingers niet zien.'

Nu moet Rianne echt heel hard lachen. 'Lieve Jochem, nu verklap je het weer!'

'Jochem, ik moet nog even tanken', zegt vader dan. 'Ga je mee?'

Jochem kijkt vader even aan. Dan gaat zijn blik naar zijn moeder met Thijmen. 'Nee, ik blijf hier', zegt hij na een tijdje.

'Goed zo, kerel!' roept vader. 'Zorg jij maar goed voor je broer. Ga jij wel mee, Rian?'

Rianne hoeft helemaal niet na te denken. 'Nee, ik vind die benzine altijd zo stinken!' zegt ze met opgetrokken neus.

'Ja, ja!' lacht vader. 'Een goede smoes om bij Thijmen te kunnen blijven! Nou, zorg dan maar dat ik zo meteen een groot stuk taart heb, goed?'

Rianne knikt en loopt dan achter haar stiefmoeder aan naar binnen.

'Zo, wat heerlijk dat we nu met z'n allen thuis zijn', zucht Anne terwijl ze de Maxi-Cosi van Thijmen in de box zet. 'Dat heb je leuk gedaan, Rian!' zegt ze als ze om zich heen kijkt.

‘Dank u’, zegt Rianne lachend, terwijl ze naar de keuken loopt om het koffiezetapparaat aan te zetten.

Na een tijdje begint Thijmen zacht te huilen. Meteen springt Jochem van de bank af en snelt naar de box.

Rianne loopt achter hem aan. ‘Mag ik hem pakken?’ vraagt ze aan Anne.

Maar Anne is ook opgestaan en duwt Jochem een eindje opzij. ‘Zo, meneertje’, zegt ze terwijl ze Thijmen uit z’n stoeltje haalt. ‘Wakker geworden? Het is inmiddels tijd voor je fles.’ Ze geeft Thijmen een kus en neemt hem dan mee naar de keuken.

Teleurgesteld gaat Rianne op de bank zitten. Hè, ze had het zo leuk gevonden om Thijmen uit z’n stoeltje te pakken! Het leek wel of Anne haar helemaal niet hoorde ... Nou ja, volgende keer beter.

Dan bedenkt ze zich ineens dat ze vanavond met Eline en Natasja afgesproken heeft. Straks even kijken of een van beiden al geappt heeft wat ze gaan doen. Hè, ze kan wel vragen of ze vanavond even hierlangs komen. Dan kunnen ze Thijmen bewonderen. Straks gelijk vragen of Anne het goedvindt.

‘Zo, kom maar op met die taart!’ Handenwrijvend komt vader de kamer binnen. Dan ziet hij de lege Maxi-Cosi. ‘Hé, waar is onze prins?’

‘Hij moest een fles, Anne heeft hem meegenomen naar de keuken’, antwoordt Rianne kort terwijl ze naar de tafel loopt.

‘Wilt u even zeggen hoe groot het stuk moet zijn?’

‘Extra groot, zei ik toch?’

Dat laat Rianne zich geen twee keer zeggen. Zonder verder na

te denken snijdt ze een kwart van de taart af en wil het op een gebaksbordje schuiven. ‘Hmm, ik kan beter een ontbijtbord pakken’, mompelt ze. Vlug loopt ze naar de keuken.

Daar zit Anne op een stoel Thijmen de fles te geven. Ze kijkt geïrriteerd op. ‘Kan het wat zachter, Rian?’

‘Sorry, hoor’, zegt Rianne zacht. ‘Ik kom alleen even een bordje halen.’ Zo snel als ze kan pakt ze het bord uit de kast en loopt weer naar de kamer.

Wat stom dat Anne Thijmen in de keuken de fles geeft! Mogen zij het niet zien of zo?

Met haar hoofd vol gedachten schuift ze het stuk taart op het ontbijtbordje en geeft het aan haar vader. ‘Hij moet op tot de laatste hap!’ zegt ze streng.

Vader schiet in de lach. ‘Ik zal zien hoever ik kom.’

‘Anders mag u niet van de bank af’, zegt Jochem.

‘O, geen probleem, hoor’, zegt vader terwijl hij Rianne een knipoog geeft. ‘Ik vind het echt niet erg om de hele dag op de bank te blijven zitten.’

Dan gaat de kamerdeur open. Anne komt binnen. Ze heeft Thijmen rechtop tegen zich aan en klopt zachtjes op zijn rug. Voorzichtig gaat ze op de bank zitten.

Jochem schuift direct dicht tegen haar aan en aait Thijmen over zijn hoofdje.

‘Zachtjes doen, hè?’ fluistert Anne. ‘Hij slaapt al bijna.’

‘O ja’, zegt Rianne dan. ‘Vanavond heb ik afgesproken met Eline en Natasja. Ik bedacht net dat het misschien wel leuk is als ze hier even langskomen, dan kunnen ze gelijk Thijmen bewonderen. Dat is toch wel goed?’

Vader knikt. ‘Leuk idee!’

Maar Anne kijkt moeilijk.

‘Vind je het niet goed?’ vraagt vader terwijl hij Anne bezorgd aankijkt.

‘Nou, ik ben er eigenlijk niet zo blij mee als het vanavond gelijk druk is. Thijmen moet nog wennen aan zijn nieuwe omgeving en dan ben ik echt bang dat hij overstuur wordt.’

‘Oké, dan niet’, zegt Rianne gelaten. Langzaam staat ze op en loopt de kamer uit, de trap op. Zuchtend laat ze zich even later op haar bed vallen. Hè, ze voelt gewoon tranen opkomen. Waarom nou? Het is toch feest vandaag?

Maar Anne doet zo vreemd! Eerst deed ze net alsof ze haar niet hoorde toen ze vroeg of ze Thijmen mocht pakken. Toen ging ze de fles in de keuken geven en nou ook nog dat met die meiden. Echt stom!

Wat jammer dat Janet getrouwd is! Ze heeft zin om alles wat haar dwarszit tegen haar bloedeigen zus te zeggen. Zij zou haar meteen begrijpen. Anne blijft toch een stiefmoeder, hoe goed ze het ook met haar kan vinden. Gelukkig heeft ze Daniël, maar jongens begrijpen sommige dingen echt niet!

Langzaam komt Rianne overeind en pakt haar telefoon. Laat ze Eline en Natasja maar even appen of zij al iets weten om te gaan doen. Als een van hen maar niet voorstelt om Thijmen te komen bewonderen. Wat moet ze dan zeggen?